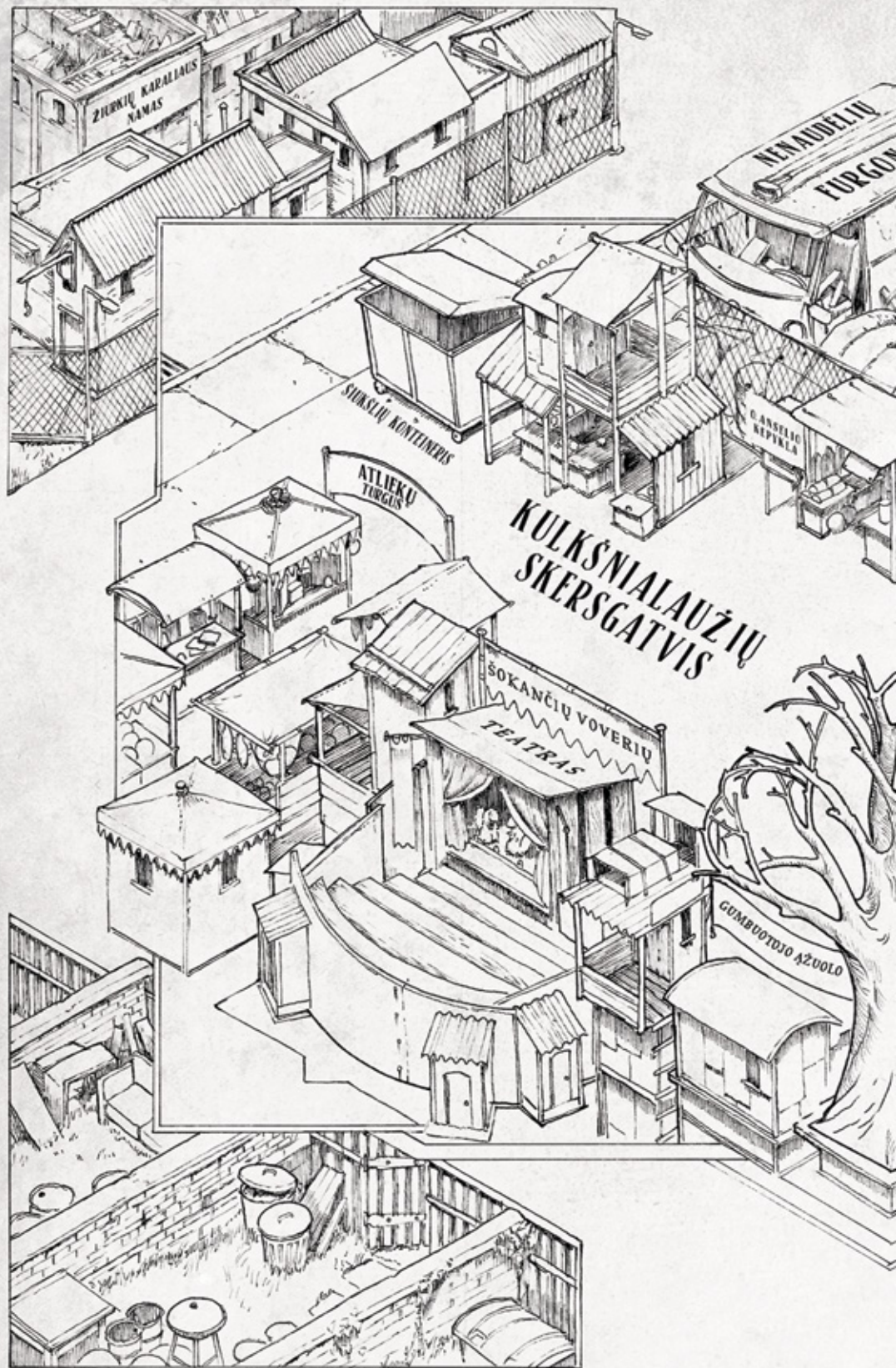

C. ALEXANDER LONDON

LAURINIAI

LAURINIAI

Versta iš:
C. Alexander London
THE WILD ONES
Puffin Books, New York, 2015

*Brianui Jacques'ui, kurio knygos išugdė mane kaip skaitytoją,
ir ponui Ksandersui, paskatinusiam jas perskaityti*

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, C. Alexander London, 2015

© Iliustracijos, Levi Pinfold, 2015

Pirmą kartą anglų kalba 2015 metais išleido *Philomel Books*,
Penguin Young Readers Group, *Penguin Random House LLC* leidybos ženklas.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Miglė Šaltytė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-619-4

C. Alexander London

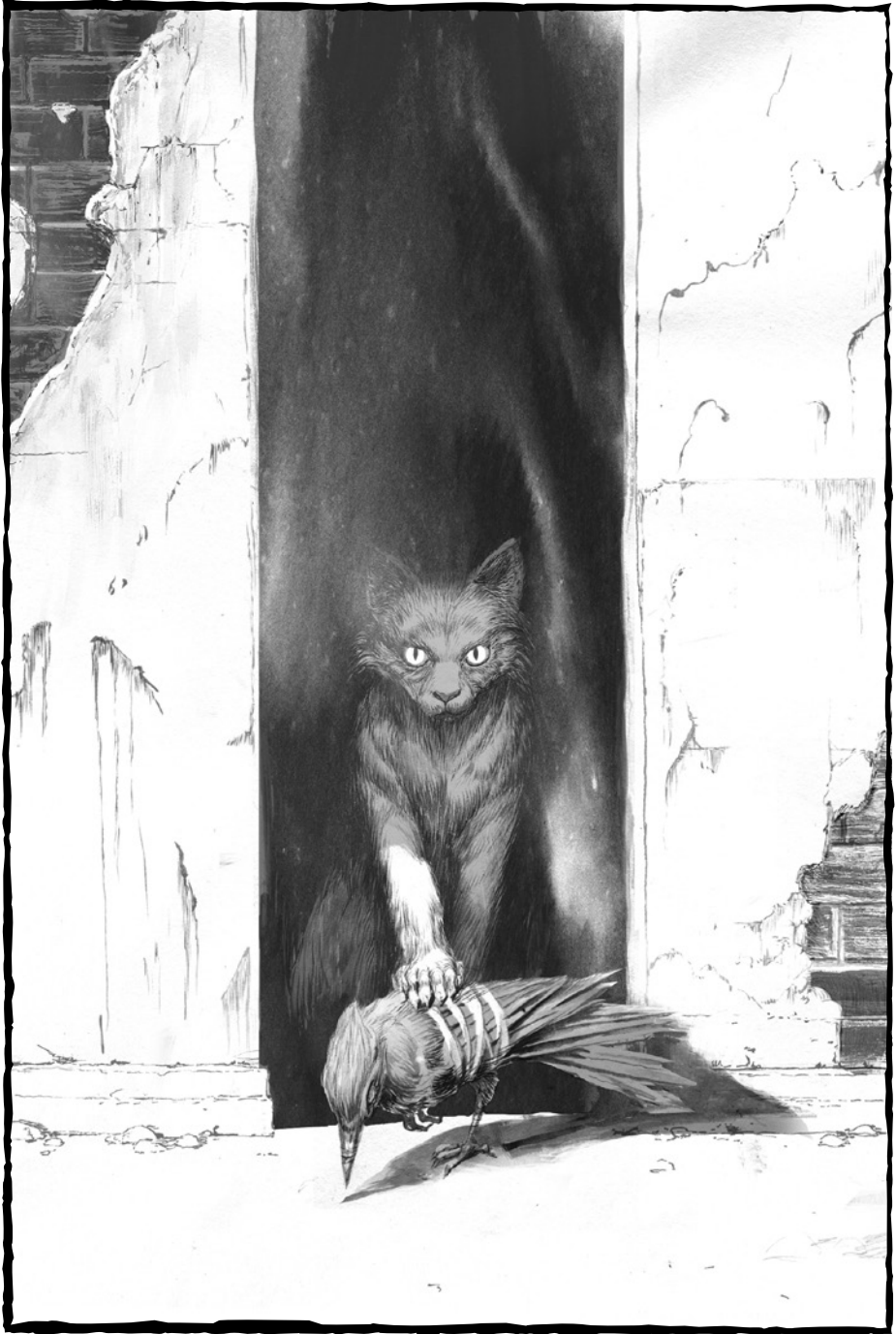
LAURINIAI

Iliustravo Levi Pinfold

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

Vilnius
2020

Pirma dalis

MEŠKĖNO
PABĖGIMAS

Pirmas skyrius

PADORŪS NAMINIAI GYVŪNAI

Iš visų po Raižytu dangumi plytinčių skersgatvių, kuriuose glaudėsi plunksnuoti ir gauruoti gyviai, liūdniausiai pagarsėjęs buvo Kulkšnialaužių skersgatvis. Net tolimiausiuose kampe-liuose buvo žinoma, kad ten – tikra vagių, apgavikų ir sukčių landynė. Sutikti sąžiningą gyvūną Kulkšnialaužių skersgatvyje buvo taip pat reta, kaip išvysti žiemą rožę, tad padorūs augintiniai iš gerų namų į tokią skylę nebūtų nė kojos kėlę.

Vis dėlto visai neseniai vieną naktį skersgatvio vingiais at-sėlino pilkas ir plonas kaip šiaudas šuo. Jis buvo nykštukinių kurtų veislės. Šuo grakščiai perlipo cemento nuolaužas, peršoko piktžolėmis apžėlusius šiukšlių kalnelius ir, su pasibjaurėjimu pažvelgęs į surūdijusį dviračio rėmą, apėjo jį lankstu.

Šuo mūvėjo brangios odos antkaklį su dviem tabaluojančiais pakabukais. Viename buvo užrašyta, kad veterinaras jį paskiepi-jo nuo visų ligų, kitame – adresas namų, kur jo žmonės jį šerė, maudė ir leisdavo miegoti minkštų plunksnų prikimštų lovų kojūgalyje.

Šuo staiga sustojo, iškėlė leteną ir pauostė mėnulio nubu-čiuotą orą. Pakreipęs ploną kaklą, išvydo šešėlyje tarp dviejų

pastatų žybsinčias geltonas akis. Tyliai ir švelniai skimbtelėjo mažytis varpelis. Šuo atsakė tilindžiuodamas pakabukais – toks buvo sutartas ženklas. Šuo atėjo ten, kur reikia.

– Ar turi man naujienų? – paklausė jis šešėliuose pasislėpusio gyvūno. Nors kurtas buvo plonas ir grakštus, jo balsas buvo žemas ir dundėjo tarsi sprogmenys šilkinėje piniginėje.

Tamsoje vėl žybtelėjo dvi geltonos akys.

– Ar aš? – atsiliepė gyvūnas. – Ne, aš naujienų neturiu.

– Neturi jokių naujienų, bet drįsti kviesti tokiu nešunišku metu ir švaistyti mano laiką? – suuzgė šuo.

– Klausykis atidžiau, Titai, – sušnypštė šešėliuose tūnantis gyvūnas. – Sakiau, kad naujienų neturiu *aš*. Bet turi *jis*.

Tamsoje sušmėžavusi rusva letena į mėnulio šviesą išstūmė nedidelį gyvūnelį. Tai buvo raibas geniukas su raudonų plunksnų kuokštu ant galvos. Jis persigandęs apsidairė aplink. Paukštelio sparnai buvo prispausti prie kūno gumine juostele, o snapas užveržtas sąvaržėle. Viena geniuko akis buvo tiek ištinusi, kad neprasimerkė, be to, jis aiškiai šlubavo viena koja.

– Reikėjo šiek tiek *pasistengti*, kol jį įtikinau, – paaiškino balsas iš tamsos. – Tačiau pažadėjau, kad, jei viską pasakys, nenukašiu jam galvos.

Paukštelis cyptelėjo pro užspaustą snapą.

– Dabar papasakok jam, ką pasakojai man, – paliepė gyvūnas iš tamsos. – Ar jie rado Ginčų kaulą?

Genys papurtė galvą. Šuo su palengvėjimu atsiduso.

– Tačiau rado ką kita, – tarė gyvūnas tamsoje. – Paukštis matė, kaip jie iš keliaujančio elnio nusipirko akmenį. Jame buvo Pirmojo meškėno Azbano įrašai. Ar taip?

Genys palinksėjo galva.

Šuo atsiduso.

– Vadinasi, jie kaip niekad arti tikslo rasti Kaulą.

– Na, jei Kaulas iš tiesų egzistuoja, – atsakė balsas šešėliuose. – Katės tomis senomis pasakomis aklai netiki.

– Jūs, katės, tais laikais buvote laukinės, – atkirto Titas. – O mes, šunys – ne. Mes žinome, kad Ginčų kaulas yra. Negalime leisti, kad jį rastų.

Šuo pašnairavo į genį.

– Sakyk, paukšti, kur jie gyvena?

– Mrrrrp, mrrp, mrrp, – pro užčiauptą snapą sučirškė paukštis.

– Ša, – nutildė jį šuo. – Nekalbėk.

Tada į baltą mėnulio šviesą pastūmė ant žemės gulintį medžio žievės gabalėlį, kad šis būtų tiesiai paukščiui po snapu.

– Rašyk.

Paukštis palenkė galvą ir ėmė kalenti į ant žemės gulinčią žievę. Kurį laiką kalenimas aidėjo visame tyliame skersgatvyje – *tuk tuk tuk*. Kai baigė, šuo žvilgtelėjo į iškapotą adresą.

– Ačiū, – tarė jis. Tuomet kreipėsi į geltonakį gyvūną šešėliuose. – Šėšianagi, ar pasirūpinsi jais?

Šėšėlis nusijuokė.

– Jūs, šunys, niekad tiesiai nepasakote, ką turite omenyje.

Pasirūpinsiu?

– Žinai, ką noriu pasakyti.

– Nori, kad jie mirtų?

– Noriu, kad jie mirtų, – sutiko Titas. – Niekam nevalia rasti Ginčų kaulo. Ypač tiems smirdantiems meškėnams, jų smirdantiems vaikams ar vaikų vaikams... Kurie greičiausiai taip pat smirdės.

Gyvūnas iš šešėlių žengė į mėnulio šviesos užlietą plotą šalia supančio genio. Jis pasirodė esąs ryžas katinas, mūvintis violetinį antkaklį su nedideliu varpeliu. Su kiekvienu jo žingsniu varpelis suskambėdavo.

– Mano paslaugos nepigios, – tarė jis.

– Kai atliksi darbą, gausi viską, ko trokšti, – atsakė Titas.

– Aš galiu trokšti daug, – atsiliepė Šešianagis. – Katino apetitas beribis.

– Na, gali sužadinti apetitą šiuo paukšteliu, – pasiūlė Titas. Paukščio akys išsiplėtė, o katinas išsišiepė nuo ausies iki ausies. Aštriais it skustuvai dantimis nuslydo rožinis liežuvis.

Titas apsisuko ir ėmė žingsniuoti šalin, atsargiai statydamas letenas ir lėtai skindamasis kelią pro visur išmėtytas šiukšles ir peraugusią žolę. Jis nekentė šios purvinos vietos ir nemėgo turėti reikalų su tokiais katinais kaip Šešianagis: nors šie mūvėdavo antkaklius ir lakdavo pieną iš verandoje paliktų lėkštelių, aiškiai buvo pusiau laukiniai. Tačiau kartais tenka susivienyti ir su nekenčiamais gyvūnais, kartais – net šunims ir katėms.

Norint atsikratyti Kulkšnialaužių skersgatvio parazitų, abiem reikėjo stoti į tą pačią pusę.

Už kelių žingsnių nuo katino ir jo grobio šuo staiga skimb-
telėjo pakabukais ir atsigrėžė.

– Kai suėsi paukštį, palik galvą, kad rastų tie parazitai, – šūk-
telėjo katinui. – Tebūnie tai Beblusių siunčiamas perspėjimas,
kad jų dienos suskaičiuotos.

Nuo seno gyvūnų pasaulis pasidalijęs į dvi dalis – Laukinių ir Beblusių. Pastariesiems, atrodytų, ir taip gyvenimas neblogas – turi savo šeiminius, šiltą guolį ir maisto. Tačiau Beblusiams to negana. Jie nenori pripažinti Laukinių gyvūnų ir laiko juos prastesniais, todėl žūtbūt siekia šiuos išguiti iš Kulkšniaužių skersgatvio. Užduotis pakeisti Laukinių likimą tenka mielam meškėnui Kitui. Ant jo pečių nugula sunki netekties ir atsakomybės našta, su kuria jis pasiryžęs susidoroti.

Ši amerikiečių rašytojo C. Alexanderio Londono (g. 1980 m.) knyga nukels į margą gyvūnijos pasaulį, kuriame verda be galo įdomus gyvenimas, už kurį kiekvienam Laukiniui teks pakovoti.

Redaktorė **Danguolė Vanagaitė**

Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

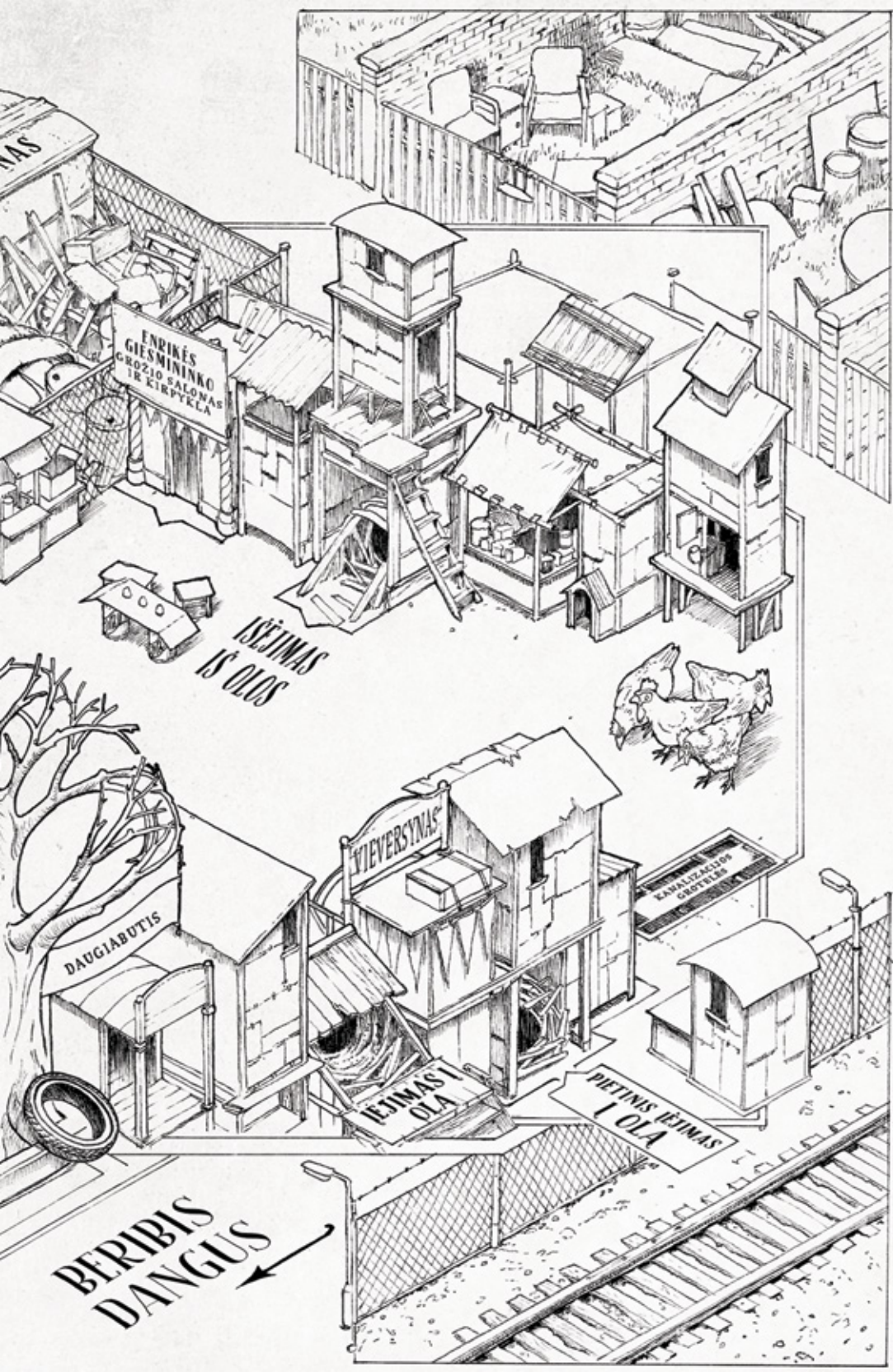
Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

ENRIKĖS
GIESMININKO
GROŽIO SALONAS
IR KIRPYKLĀ

ĮEJIMAS
IS ŪLOS

DAUGIABŪTIS

VIEVERSYNAS

ĮEJIMAS
Į ŪLĄ

KAVALAIŠIŲ
GROPIELĖ

PIETINIS ĮEJIMAS

BERIBIS
DANGUS

BĖK!

Kitas, kabindamasis visomis keturiomis, skuodė per pievą medžių link.

Didžiulis dangus virš galvos buvo žydrutėlis, o saulė plieskė ryškia geltona dienos šviesa.

Vos prieš kelias akimirkas jis prabudo iš miegų savo urvelyje, o dabar už nugaros kaukė ir urzgė gauja medžioklinių šunų.

Kartais gyvenimas gali pasikeisti per sekundę. Dar ką tik meškėnas Kitas kylant saulei sapnavo saldžiausius sapnus apie kankorėžių saldinius, o dabar jis turi išgelbėti visus Laukinius gyvūnus nuo Beblusių rūstybės. Žūdama mama jam patikėjo paslaptinę akmenį, kuris gali padėti įrodyti, kad Laukiniai visiems amžiams turi teisę gyventi po Raižytu dangumi. Tik tie, kurie turėtų Kitui padėti, patys jam pastoja kelią.

Ar pavyks suvienyti visus bendram tikslui? Ar užteks drąsios širdies ir sumanumo? Kad ir kaip kankintų abejonės, Kitas negali leisti, kad mylimiausių netektis nueitų perniek.

Jis kovos iki galo.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-619-4

9 786094 416194